

PERIÒDICH SATÍRICH,
SUMARIETICH. IS-ESSEBOS E BIEBOS
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA
 y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

ROSSENDO NOBAS.

Artista distingit, anima 'l marmol
 ab son expert cisell
 y es tan gran son talent com sa modestia;
 aixó pinta qui es ell:

UNA CONSULTA.

(GÉNERO PARISIEN.)

Estém en lo despaig del eminent Serrallauna,
 advocat de gran reputació.
 ¡Quín home més ditzós!

Está lo que 's diu en la flor de la edat, té una clientela numerosa, una reputació sempre creixent, una dona preciosíssima y una fortuna que 's va engreixant de día en día.

Per xó ell tot ho veu de color de rosa.

No hi ha ningú com ell per animar á un client decaygut, per donar confiansa á un desesperat.

A l' Audiencia no 'l coneixen ab altre nom que ab lo de «Lo senyor Perfectament.»

Y ara veurém com justifica 'l seu nom.

Estém, com ja hem dit—en lo despaig del Sr. Serrallauna.

S' obra la mampara y entra un personatge vestit de negre, ab lo cap molt baix.

Saludos preliminars.

—Senyor mèu...

—Servidor...

—Fassi 'l favor de pendre asiento.

—Senyor mèu...

—Tinch l' honor d' escoltarlo.

—Vinch á trobarlo, obligat per una circumstancia solemne...

—Es una proba de confiansa que jo agraeixo; felicitantme de la ignorada circumstancia que 'm proporciona...

—Pues creguí que jo no me 'n felicito gens.

—Ho comprench, ho comprench... ¡Com que jo ignoro encara!... ¿Es un litigi de familia lo que...

—Sí senyor.

—¿Será á propòsit d' una herencia, sens dupte?

—No senyor.

—¡Perfectament! Quí diu herencia, diu pérdua d' un parent, ó d' un amich, y jo me 'n alegro de saberho... si bè no sè encara ab qui tinch l' honor de...

—Doctor Escalunyas, metje homeópata...

—¡Oh! Doctor...—

(S' alsan tots dos y encaixan.)

—Doctor, tinch un verdader plaher en que necessiti de mí...

—Li asseguro que lo qu' es d' aquest plaher no 'n participo. L' assumpto dolorós que...

—¡Caramba! Está molt nerviós... ¡perfectament! Son los temperaments que més m' agradan... Digui, digui.

—Jo soch casat.

—Y jo desde ara felicito á la dona que ha pogut unir los seus destinos ab un representant de la ciencia, tant ..

—¡Psè!.. Ella sembla que no se'n felicita gayre.

—¡Ah! ¿un conflicte matrimonial? ¡Bah! Ja ho arreglarém, ja ho arreglarém...

—¡Hum! No hi ha arreglo possible.

—¡Perfectament! Tal vegada aixís es millor. Las situaciones netas son las que més agradan als caràcters virils y resolts...

—Senyor meu. . la mèva dona... m' enganya...

—¿N' está segur?

—Absolutament; no me 'n queda cap dupte.

—¡Perfectament, pues! No hi ha res tan penós en aquestos negocis com la incertitut.

—Tinch probas...

—¡Perfectament! Sense probas se viu ab engúnia y 's devora en silenci un afront desconegut; pero ab probas se simplifica...

—Las que tinch son escritas

—¡Oh! las millors. Las confidencias verbals ó 'ls signos, están subjectes á controversia... los testimonis poden retractarse .. ¡pero 'ls escrits!... ¡Perfectament, perfectament!

—Es que també tinch testimonis.

—May vidrán malament, de tots modos. Sempre valen més dugas certituts que una ¿veritat?

—Jo preferiria no tenirne cap.

—¡Per supuesto! Pero no fugim de la qüestió. Desde 'l moment en que vostè es enganyat, es una verdadera ditxa poguerse dir: —Jo no soch d' aquests imbécils que ho ignoran, jo s' 'l que soch, jo tinch probas positives é irrecusables.

—Desitjo entaular una demanda de separació.

—Me 'n alegro .. y la ciencia també se 'n alegrará. ¡Ara 's podrá entregar tot enter als seus profitosos estudis...! ¡quina felicitat!

—¡Una dona á qui jo estimava, á qui jo estimava com...

—Sent aixís, está vostè en las millors condicions. Lo matrimoni sense amor es un continuo torment.

—¡Tant de bó que jo no hagués sentit per aquesta criatura la passió inmensa que tan m' ha fet sufrir!

—Aixís també vostè afirma la seva superioritat..

—¡Vaya! Per ser superior d' aquesta manera...

—Ja veurá, ja veurá en lo mèu informe quin paper m' s brillant li farà representar á vostè...

—¡Brillant, després que se m' ha enganyat indignament!

—¿Hi ha circunstancias agravants? Veji si pot recordar.

—¿Agravants? Digui infames, horribles...

—Perfectament. D' aquest modo la victoria es nostra.

—¡Quan jo penso que aquesta miserable!...

—Esbravis, desfoguis, aixó sempre consola.

—¡Ab un home á qui jo apreciava!

—Pitjor si s' hagués entregat á un home despreciable. No deixa de satisfer una mica, 'l veure que ella ha tingut gust en escullir.

—¡Figurisi! ¡Lo mèu secretari!...

—¡Ah!

—Sí; un jovenet á qui jo protegía, que algún dia hauría sigut lo mèu successor...

—¿Y aquest secretari?...

—Hi sorprés una correspondencia... Tot pura casualitat. Jo ja havia observat qu' ella, d' un quant temps ensá, sempre trobava excusas per venir al mèu despaig quan ell hi era...

—¿De veras?

—Ademès, si 'ns convidavan á dinar á fora, ella sempre tenia mingranya y s' havia de quedar sola á casa.

—¿Y 'l secretari, entretant?...

—Lo secretari, llavors, era quan tenia més ganas de treballar. Se quedava també á casa per posá 'ls papers en ordre.

—¡Perfectament!... Continuhi.

—Sembla que la historia comensa á interessarli...

—¿Vostè té una biblioteca?

—Ja ho crech; y bona.

—Y ell s' havia proposat arreglarla?

—Sí... ¿Cóm ho sab?

—¿Y en aquest arreglo s' hi ocupava únicament los días que vostè sortia?

—Sí; ja veu si es ben clar.

—¿La seva senyora cada día era més amable?

—Cada día mes: solzament tenia l' ocurrencia de visitar molt sovint á uns parents ab quins jo estava renyit.

—¿Y justament los anava á veure á l' hora en que vostè tenia la visita diaria á casa?

—En efecte.

—Continuhi donantme detalls; necessito més detalls.

—Durant aquest temps, la pèrfida havia inventat una tàctica molt ingeniosa... Sempre 'm deya mal del secretari.

—¡Ah!... Y li deya que...

—Sí; 'm contava qu' ell no li tenia cap consideració.

—¿Y ell?

—Ell, per la seva part, maniobrava en lo mateix sentit ..

—¿Sense dirigirli may la paraula?

—Casi, casi. Hasta havia deixat d' esmorsar ab nosaltres, com havia fet sempre.

—¡Perfectament!... ¿Y de quin modo ho ha descubert tot aixó?

—Ja li he dit; per casualitat.

—Pero, cómo?

—Caramba, es molt senzill. Lo mèu secretari s' havia portat á casa una bata per treballar ab comoditat. Un dia trobo la bata per terra, la cullo y cau una carta. Era lletra de la mèva dona: la llegeixo y vel'hi aquí que... ¡Y ara, ¿hont es aquest home?

Realment; lo senyor Serrallauna no hi era.

Tot de cop havia obert la porta d' un quarto vehí, ficantshi precipitadament y tornant al cap de dos minuts.

—Com li deya—insisteix lo doctor Escalunyas—vel hi aquí que...

—Basta, basta; ja n' hi ha prou.

—¿Cóm s' entén basta?

—Basta. torno á dirli... També jo soch casat, també tinch lo mèu secretari, y també acabo de trobar dins de la seva butxaca no una carta, sinó una fotografia de la mèva dona! ¡També soch un imbécil com vostè!

Aquella era la primera vegada que l' advocat Serrallauna no deya: ¡Perfectament!—A. MARCH.

BELLAS ARTS.

Exposició Parés.—Poch y bo s' ha exposat la segona quinzena de janer en aquest saló que are mateix atráu més concurrència que las quaranta horas á una iglesia.

En Román Ribera—aquell que 'n sab tant—ha exposat un quadro titulat *Lo debut de una modela*. Una xicota que Dèu nos en dó y Dèu nos en guart, nova en l' ofici, acaba de despullarse de son vestit habitual y surt de darrera 'l biombo—'ls bastidors del taller—vestida de japonesa, entrebancantse ab la roba y ab las miradas del artista ó tal vegada dels indiscrets amichs que 'l rodejan. En aquesta obra, d' entonació sobria, ressaltan lo capet de la modela sabiament pintat y modelat ab gracia, lo satí que la vesteix qu' es magistral. los enagus per cert molt apetitosos y un tros de vellut blau tirat á ma dreita del quadro. Si no fos d' en Ribera l' aplaudiriam sense reserva; sent d' ell que tantas probas ha donat de saberne molt, no podém ferho. En primer lloch—y si aixó es un defecte es lo defecte capital del quadro—hi falta espay, hi falta ayre, hi faltan distancias; la mateixa discreció de llum fa que tot s' enganxi, que l' espectador endevini que aquella modela no acabarà may de surtir de darrera 'l biombo perque no t'è puesto hont avansar un peu; en segon lloch la composició sembla massa casual, sense ser espontánea, lo qual es causa de que no esclatin á primera vista sinó que se hajan de buscar molt detingudament las innumerables bellesas d' aquella modela sepultada entre ropatjes y d' aquells ropatjes que sepultan la modela.

Qui ha fet lo cop aquesta vegada ha sigut en Meiffren. Fa un mes encare no que li deyam que adelantava sensiblement y are 'ns surt tot cert y mal mandat posantse á la primera fila dels pintors de marinas. La veritat es que 'l salt que ha pegat ab las tres que ha exposat darrerament ha fet un salt memorable en sa carrera artística, confirmantho plenament lo que un papu li haja dit ab lletras de motllo que aquestas valen menos que las qu' exposá en la passada exposició. La marina gran, del Llané, es un poema d' espay, de misteri y de veritat; devant d' aquest quadro si que ha fet bè en Parés de posarhi 'l cordó perque si no un se 'n aniria per aquella platja tot xano, xano cantant los *Pescadors* d' en Clavé al clar de la lluna. Lo que s' emporta la palma en aquesta obra, es lo rompent de la onada que 'ns sembla de primera forsa; l' horizon fa pensar y sentir.

Segona marina: lo mar está cremat, lo cel amenassa ferne una de las sèvas, las rocas sembla que no gosan á piular y que s' aplacan per rebre la que 'ls espera; sembla que se sent la furtor del marisch que las onadas llensan á la platja. Tercera marina: alguna cosa ha succehit, pero si es cas lo mal ja está fet; la nuvolada 's retira sornuda á fer mal á una altre banda, 'l mar s' ha calmat com si may hagués trencat cap plat ni olla; reneix la calma, s' acaba la comedia y 'l públich aplaudeix á n' en Meiffren y 'l proclama lo qu' hem dit més amunt: un dels primers pintors de marinas, Are ojo y no adormirse, que 'ls lloresers també 's passen.

La *Modela durant una visita*, d' en Tamburini, es més un estudi que un assumpto. Está ben pintat y es agradable com tot lo que en Tamburini pinta, y sense ser una obra de volada revela aquella conciencia de totas las sèvas obras. Lo cap de la minyona es bonich pero tal vegada poch carnós; en aixó 'ns sembla que las mans lo guanyan. Lo vel ab que *mentrestant* s' ha embolicat está pintat ab una finesa extraordinaria, de lo qual participan altres detalls del quadro. Del mateix autor es un altre quadret un tant enigmátich que conté dos caps de dona; es agradable també y pintat també ab habilitat, si be creyém que las proporcions d' ell sembla que donan á las figuras aquell no sè qué que 'ns comunica á tots l' estar massa estrets en un palco ó en un tranvía.

En Soler de las Casas ha esposat un cap d' estudi, vigorós de color y castís de factura que per ara, si no aném errats de comptes, es lo que més nos agrada de lo que hem vist d' aquest jove que comensa á obrir las alas ab esperansas d' arribar lluny.

L' Urgell nos ha ensenyat un paysatge, de condicions sólidas, tant, que no obstant una certa duresa de color

poch simpática al primer cop d' ull, cautiva insensiblement fins á ferse sèus als espectadors. La terra está pintada com l' Urgell sab pintarla y s' allunya fins á perdres de vista, que aquest es un secret que l' autor posseheix en altíssim grau. La ratxada clara del horizon es deliciosa y á forsa de mirarme aquest quadro vaig reconciliar-mhi de tal manera que á la fi vaig convencem de que lo únich que dona que dir es lo primer terme del cel. ¡Y aixó que 'n sab l' Urgell de pintar cels! ¿Es ell donchs, que no ha sigut prou felís al sorprendrel ó som nosaltres que no 'ns hem pogut deixar convencer? Aixó es lo que no 'ns atrevím á respondre categóricament.

La escultura l' han representada aquesta quinzena un busto en barro—retrato—d' en Carcassó, modelat ab estudi y una testa de senyoreta, obra del escultor Anglés, d' aspecte distingit.

Concurs Armanyá.—Quatre han sigut los modelos escultórichs presentats en aquest concurs obert en Vilanova y Geltrú. Lo Jurat calificador ha concedit lo premi al busto senyalat ab lo número 3 y qual autor ha resultat ser lo conegut escultor Fuxá. Per ara li doném la enhorabona en la seguretat de que se la mereix.

L' obra de la Seu.—Ho es fa trescents anys y tot fa creure que continuarà sentho. D. Manuel Girona s' ha ofert á costejar de son peculi la fatxada y ha portat á la Academia de Sant Fernando tots los traballs fets al efecte, perque aquella corporació trihi 'l que crega més digne de ser portat á cap. Fins aquí, donchs, no ha pensat en dotar á la Catedral de Barcelona d' una fatxada á gust sèu sinó ab los diners sèus y segons aprobació de qui pot y déu. Pero entre tant aquí la qüestió s' ha fet qüestió de safreig, expressió que si no es molt culta, no es del tot fora de lloch. Anticipantse al fallo académich y als desitjos de qui t'è 'ls quartos *sine qua* no hi ha res de lo dit, ha brotat de sota terra una Assamblea que plena de bons intents—no ho posém en dupte—s' ha emprés la árdua tarea de fer las cosas á gust de tots los barcelonins.

Davant d' aixó no podém menos de recordar la resposta de Quevedo després de posar á preu la virtut de la Reyna:—La *dallonsas* ja la tinch, lo que falta son los quartos. Perque naturalment com lo millor es sempre enemich de lo bo, si véu en Girona que li pujan massa á las barbas tornarà á tancar las pessetas á la caixa.

Y lo qu' es per are, las del cordoner—468 966,753'35 segons los cálculs de la *Campana de Gracia*—no 's veuen en forat ni finestra.

Y á propósit de la Catedral. Viva indignació ha produhit en artistas y profans lo projecte de sacrificar la hermosa fatxada de la Pietat per adossarhi uns *accessoris*, ab la excusa dels quals se construhirán vint habitacions pels senyors canonjes.—¿Qué no 'n tenen ara? dirán vostés.—Y es clar que 'n tenen; pero ara tenen un cert número de casas que venudas proporcionarian alguns milions de pessetas á algú ó altre. De totas maneres, artistas y profans, barcelonins gelosos de nostra incomparable Catedral, no s' alarmin: jo, 'l m'és ínfim dels papus puch assegurarlos que per aquesta banda no tením res que témer. Ja ha passat lo temps de Jaime el Barbudo y Diego Corriente.

Una altra enhorabona pels artistas.

S' ha passat á la Excmá. Diputació una proposició firmada pels diputats provincials senyors Puig y Valls, Planas y Casals y Olano á fi de que 's voti la quantitat de 15.000 pessetas anuals destinadas á la adquisició d' obras d' art, preferentment d' artistas catalans. Insignificat es la cantitat sens dupte, pero per una pedra 's comensa una casa. Y jo que bonas ausencias guardo de la Diputació de quan encare anava á Llotja y 'm consta lo ben disposta que ha sigut sempre aquesta corporació en favor de las Bellas Arts de la terra, li dono las gracias en nom dels artistas catalans y en lo meu propi y aixó que no puch suposar que la Diputació tinga ja may la ocurrencia d' emplear las 15.000 pessetas en la adquisició de ninots d' un servidor de vostés y d' ella.

APELES MESTRES.

«¿Quiere Vd., comer con nosotros?» Se titula una pessa estrenada al *Principal*: es frívola; pero fa riure, y per lo tant compleix plenament l' objecte que 's proposa. No n' hi havia prou ab las cansons y 'l decorat de la *Gran-via*, que l' empresa de aquell teatro ha reforsart los espectacles ab dos artistas de Circo: miss Lluisa Clement, que maneja ab gran destresa las massas indias y 'l japonés Little All-Right, notable equilibrista, que 's distingeix al pujar y baixar ab molt aplom la corda tirant, desde l' escenari al quart pis del teatro.

∴ Al *Liceo* s' ha obert un nou abono. L' ópera de resistencia será 'l *Tannhäuser*, que á jutjar pels ensaigs tè l' éxit assegurat. En ella apareix Wagner ab tota la seva grandesa Aixó més tindrán que agrahir los filarmónichs á l' empresa del Gran teatro y al esperit infatigable del mestre Goula, que 'ns farà sentir de una manera acabada la célebre y aquí desconeguda partitura.

Diumenje á la tarde va cantarse '*Les Hugonots* per en Massini y la Borghi Mamo: de concurrencia no 'n vulgan més.

∴ Dilluns va celebrarse á *Romea* la funció á benefici de 'n Fuentes lo qual va ser obsequiat ab molts regalos y no poch aplausos. La funció hauría anat molt bè, á no ser l' estreno de un apropósit titulat *Una auca*. ¡Quin fastidi! Jo 'm creya que hauría durat fins al dia del judici. L' obra en qüestió no va ser aplaudida ni xiulada, pitjó encare: va ser *bada llada*. Encare 'm sembla que 'm fan mal las barras.

∴ Al *Tivoli* treballa una nova companyia de sarsuela, que ha reproduhit ab éxit *El corazón y la mano*. Per ahir dijous estava anunciada una funció, á benefici íntegro del popular artista senyor Mollá, restablert de la malaltia que durant tant temps lo tenia allunyat de las taulas.

∴ A *Catalunya* s' ha celebrat lo benefici del autor del aplaudit drama: *Gent de mar*, estrenantse una xistosa pessa titulada: *Politica de dona*.

Y res més.

L' atmósfera fent la guerra als empressaris ab un fret que jela l' entusiasme y ab unas ratxadas de vent que s' en duhen las esperansas dels pobres empressaris.

N. N. N.

LO BALL DE DISFRESSAS.

DESDE 'L PATI.

Cops de puny y trepitjadas,
ulls de poll esmicolats;
empentas que desllorigan...
y la trona á ca 'n *Pistraus*.

Extravios de rellotjes,
pardessus, capas y guants;
levitas mitj descosidas,
tacas, polsim y estripats.

Alenadas d' all y oli,
crits y gemechs, renys y jays!
olor de dona, *sui generis*
y un ambient que 's pot tallar.

Esbronchs qu' ab pocas paraulas
deixan á un home insultat;
cada timo val un' India
si d' India porta 'l disfrás.

DESDE UN SILLÓ.

Sers humans que giravoltan
al só ab que los fan ballar:

SORTINT DEL BALL.

—Jo no trobo 'l mèu sombrero.
—Fill, tampoch lo trobo jo.
—Ja veurá, ja que n' hi ha forsa,
busquemne algun de ben bó.

L' IDILI DE MONTBRIÓ.

Una monja enamorada
y un fuster que l' ha fletxat,
que abandonan la clausura...
¡A quin temps hem arribat!
¿Serán aixó conseqüèncias
de las prédicas fatals
d' aquets malehits periódichs
qu' escriuhen los liberals?

rodant més que las baldufas
y espatllant calsat en gran.
Donas que 's tapan la cara
perque tenen lo nas llarch,
sent l' únich día que 's treuhen
la careta de tot l' any.

Mosquits fent lo calavera,
guetos mitj fent lo truan,
modistetas ab polacras
y fusters encasacats.
Mamás mitj endormiscadas
l' un ó altre retallant,
badallant, fins qu' algun próxim
las dú al restaurant de dalt.

DESDE UN PALCO.

Desde un palco, 'l ball de máscaras

se limita en poch espay.
Un quartet, dugas cadiras,
una taula y un sofá.
Primera part —Bona teca.
Segona part.—Bon Champany.

Ell, fent esses cau á terra.
Ella groga, torna al ball.

DESDE 'L LLIT.

Insomnis que desesperan
mareig, vomit, mal de cap,
trencament d' ossos, angunias,
comptes que s' han de pagar;
la xicota agraviada,
la xistera per planxar,
y un munt de visions extranyas
que deixan mal humorat.

Alegres recorts que duhen
tristos sofriments detrás:
preocupacions ridículas
per l' esbronch que solen dar.

Y á mitj día la criada
que avisa per lo dinar,
donant una citació
qu' ha dut un municipal.

ENRICH XARAU.

A horas d' ara 'ls madrilenyos están mirant y
admirant las patillas de D. Francisco de Paula.
'L qual vá sortir l' altre día de Barcelona ab
tota la pompa y majestat corresponents á tant ce-
remoniós personatge. L' acompanyan tres regi-
dors, lo secretari del Ajuntament, un masser y
fins lo porter del seu despaig.
S' ignora si hi va també 'l perruquer encarregat
de que no se li embullin las patillas.

Objecte del viatge.

N'hi ha un de aparent que consisteix en fer entrega á D.ª Maria Cristina de la medalla d'or qu' en celebració del natalici de D. Alfonso XIII, va fer acunyar D. Francisco de Paula, á expensas de Barcelona.

Pero l' objecte real es un altre. De la medalla encare 'n sortiríam barato y aixó no fora digne de D. Francisco que ha resolt que las generacions futuras se recordin d' ell.

La manera de que aixó succeheixi indefectiblement, es molt senzilla.

Se demana autorisació per contreure un empréstit de 12 milions de duros: se gasta la major part de aquesta suma en moixigangas, y 'ls que vingan detrás que gemeguin.

D. Francisco de Paula s' ha proposat lograr que 'l plorin, y ho conseguirá.

Quan parlo de moixigangas me refereixo al projecte d' encarregar-se l' Ajuntament de l' Exposició Universal.

Teníam entés que era aquesta una empresa purament particular, la qual no aspirava més que á la protecció moral que l' Ajuntament no pot negar may á totes las empresas beneficiosas.

Pero sembla que la cosa cambia d' aspecte. La empresa particular no contava ab prou foras y s' atasca, y l' Ajuntament, per pur esperit de faroleria, s' encarrega del mort, després de indemnisar al Sr. Serrano Casanova, autor del projecte y víctima del fracás.

Desd' ara no s' apurin.

Quan se trobin ennavegats en un mal negoci, acudin al Ajuntament, y si hi ha medi de fè 'ls gegants, tingan la seguretad de que D. Francisco se 'n encarregará.

La pubilla paga.

Sembla qu' en l' Exposició del Parque s' está aixecant un pabelló ab lo títol de *Pabellón de León XIII*, en lo qual s' hi establirà un panorama de Jerusalem.

Aquí ve 'l cas de repetir lo que diu lo refrán:

«Jerusalém, Jerusalém, com més aném menos valém.»

Los bolsistas no tenen aturador.

Ara tractan de demanar á la Junta del Cassino mercantil que la contratació estiga oberta á totes horas.

¡Lo qu' es l' afició al joch!

Ja 'm figuro als bolsistas dirigintse al cassino ab un cabasset sota 'l bras.

—Hola ¿qué hi portas aquí dintre?

—Que vols que hi porti... l' esmorsar.

Un nou periódich, al qual torném lo afectuós saludo que dirigeix á la premsa barcelonina.

Se titula *La Broma* y está dirigit pèl distingit escriptor, D. Eloy Perillán Buxó.

Se publica ilustrat ab cromos, y tè molt bona sombra.

Salut, donchs, y guardarse de las denuncias.

Lo govern ha manat que tots los barcos qu' entre tripulants y passatjers dugan 60 homes prenguin metje, y que 'ls que 'n dugan més de 100, á més de metje prenguin capellá.

DISFRESSA CASULANA.

Aquí hi ha un traje senzill molt fácil de combinar, y á propòsit pèls bromistas que no estiguin per gastar.

Aixó demostra una cosa, y es que 'ls capellans solen ser tan pesats, que al menos son necessaris 100 homes per soportar'los.

Impresa á Manresa, hem rebut una colecció de poesias festivas y satiricas titulada: *Lo mon per un forat*.

Son autor S. R. (a) Llamp-brochs, es ja conegut dels lectors de L' ESQUELLA per havernos favoregut alguna vegada ab sos xispejants treballs.

Lo mon per un forat está ilustrat ab ninots y 's ven á mitja pesseta.

A igual préu se ven un álbun xispejant relatiu á la ja famosa cansó de la Criada en la *Gran via*. Los ninots son deguts al jove Sr. Miró. Al final del número ne trobarán una mostra.

Mentres l' Ajuntament acunya medallas per regalarlas á qui no las demana ni las necessita, deixa de pagar atencions tant sagradas com lo que acredita 'l cos de bombers, compost com tothom sab, de gent treballadora, que per cumplir ab son deber, perden una part de son jornal.

Segons una nota que tinch á la vista, se 'ls déu lo següent:

1883.—17 y 18 abril: Los retens del teatro del Circo.

1885.—21 desembre: Lo reten dels funerals de Alfonso XII.

1886.—22 y 28 maig: Tres incendis.

Id. 2, 8 y 28 juny: Quatre incendis.

Id. 1, 11, 18 y 22 novembre: Quatre incendis més.

Y ademès alguns altres de menos importancia.

¿Quán han de cobrar?

D Francisco, quan tinga gust.

Si vol, se formarà la companyia y permeterém que la pagui ab tota la pompa y l' aparato que tant li agradan á vosté. La Banda Municipal tocará la *Marxa del Concellers*, la bomba de vapor li donará una dutxa... tot lo que vulga; pero pagui.

Ab los diners que s' ha gastat per la medalla; ab lo que costará 'l seu viatge á Madrit, n' hi hauria prou per fer la pau ab los bombers, que després de tot son pares de familia, que viuen del seu treball.

Han sigut venudas á un extranger varias joyas artisticas procedents de la colegiata de Ager (Provincia de Lleyda.)

No se si entre las tals joyas hi havia algun Sant Cristo. (Tot podia ser.)

Aixís se dirían los sams al revés.

Jesucrist va treure als mercaders del temple; ara 'ls mercaders treuen del temple á Jesucrist y se 'l puleixen.

Ara s' arrencarán las acacias de la Plassa Real y s' hi plantarán chopos.

Bona idea, sobre tot tractantse de aquella Plassa, quartel general de soldats y ninyeras.

Copliya al canto:

¡Con que gusto vengo á vertel!
¡Con que gusto, hermosa raspa,
dejo el chopo del cuartel
por el chopo de la plaza!

Demá 'l meu estimat colega *La Campana de Gracia*, publicarà un número extraordinari, destinat á commemorar l' aniversari de la proclamació de la República. Sabém que 'l número anirà il·lustrat per Pellicer, Moliné y Apeles Mestres.

Sembla que 'l bisbe de Madrit tracta de demanar al Papa que declari día festiu la diada de Sant Joseph.

Per mí no hi tinch cap inconvenient

Ni vostés crech que tampoch li tindrán, per quant tant si 'l Papa s' hi avè, com si no s' hi avè, farán festa 'l día de Sant Joseph com qualsevol altre día, si no tenen ganas de treballar.

¿No 'ls hi sembla?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Tre-nyi-nas.*
2. ID. 2.ª—*Pa-ca.*
3. ANAGRAMA.—*Sort-Tros-Rots.*
4. MUDANSA.—*Call-Ball-Tall.*
5. TERS DE SÍLABAS.—*SO TA NA
TA RRA SSA
NA SSA RI*
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Premiá de mar.*
7. CONVERSA.—*Quim.—Dijous.*
8. GEROGLÍFICH.—*Com més donas més homes*

!!! OBRAS NOVAS !!!

LA MENEGLADA

criada de servicio en LA GRAN VÍA, revista madrileña, original de Pérez González, música de los maestros Chueca y Valverde.

Forma un tomito en 16.º con ilustraciones de R. Miró Folguera, y vale 2 reales.

BENGALAS

Colección de novelas y cuentos ligeros, originales de ELOY PERILLÁN BUXÓ.

La camisa de la Lola. (Historia triste).—*Toros y caballos* (Benzalitas americanas).—*Patricio.* (Cuento ligero).—*El Conde de la Higuera.* (Cuento alegre).—*D. Pedro d' Alcántara.* (Sucedido literario).—*Los Carolinos.*—*Borredá!*—*El sargento Morales.* (Episodio de Hospital).

Forma un tomo de 240 páginas y vale 4 reales.

NITS DE LLUNA

PER

FREDERICH SOLER (PITARRA)

ab un prólech de V. Almirall y dibuixos de J. Lluís Pellicer. Forma un tomo en octau de 200 páginas, y val sols 3 rals.

Se venen ditas obras en la llibrería de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demés llibrerías de Barcelona, kioscos, aixís com en casa de tots los corresponsals d' aquest periòdic.

CAPRITXOS DE LA MODA.

A veure zhi ha algun lector
que tingui bastant salero
per coneixe d' aquets dos,
qui es l' amo y qui es lo cotxero?

XARADAS.

I.
Ma una-dos Segona-tres
dos ab tersa acentuada
à Total, á ca l' Agnés
qu' es molt tercera doblada.

SALDONI DE VALLCARCA.

II.
Prima-terça es hu-dos-tres:
endavina lector qu' es.

UN AFICIONAT.

ANAGRAMA.

Me venjarè de 'n Total
perque quan jo era xicot
me vá dá un terrible tot
que avuy encare 'm fa mal.

ROMÀ ESPINAT.

ENDAVINALLA.

No soch aucell y per l' ayre
volo á voltas d' alló bè;
mil posturas me fan fè
y tot fentlas vaig enlayre.
Me cerneixo per l' altura
y, segons lo temps que fa,
volo, fins que ab propia má
lo qui 'm governa 'm detura.—R. ROURA.

TERS DE SÍLABAS.

... ..
... ..
... ..

Primera ratlla vertical y horisontal: una sarsuela.—
Segona: prenda de dona.—Tercera. utensili de cuyna.

A. R. BRUTAN.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Nom de dona.
- 2 1 7 5 4 2.—Id. id.
- 2 6 7 5 2.—Id. id.
- 5 5 7 3.—Beguda.
- 6 4 3.—Part del home.
- 3 7.—Beguda.
- 5.—Consonant.

SALDONI DE VALLCARCA.

CONVERSA.

—Ola Pep: una pregunta.
—¿Una pregunta?
—Sí: ¿sabs si l' Antonia s' esperarà aquesta tarde per anar á buscar lo seu promés?
—¿Quin promés vols dir?
—Home, búscaho que jo mateix t' he manifestat lo seu nom, carrer y número de la casa ahont viu.

UN TRONERA.
GEROGLIFICH.

LA
1/3
A
IIIIII
IIIIII
I

JOANET DE BERGA.

BARCELONA:
Imp. Tasso, Arch Teatro, 21-23

LO PAPU DEL AJUNTAMENT.

Ja se sab: si un concejal
xilla massa ó enrahona,
l' arcalde no fa res més
que abordarli en Fontrodona.